

Bože, ty si ma poučal od mojej mladosti

Drahí bratia a sestry!

Vzdelávanie, rozvoj kultúry patrí k najzákladnejším právam, ako i potrebám ľudskej osobnosti. Do vienka sme dostali od Stvoriteľa schopnosti poznávať skutočnosti, pravdu, krásu. Ale aj ich posudzovať, rozlišovať stupeň dôležitosti, teda priority hodnôt. Tieto schopnosti sme dostali v tzv. surovom stave, a aby sa tieto schopnosti rozvíjali, je potrebné ich cvičiť, viac a viac prenikať do tajomstiev života a tohto sveta. Niečo poznávať a takisto preniknúť do zmyslu vecí patrí k požiadavkám a túžbam činnosti každého myslenia. A vôľa duše je nasmerovaná k tomu, aby ovocie úsilia rozumu mohla realizovať vo svojom živote.

Práve v škole by sme sa mali naučiť učiť sa, to znamená nie len kopíť vedomosti, ale ako bolo v istej tajničke, aby sa študent vedel pre niečo zapáliť. Pre nejakú pravdu a pre svoje konkrétne miesto v živote.

Najhoršie, keď človek po ukončení školy, prestáva adekvátne pracovať s týmito duchovnými silami a schopnosťami duše. Čím prestáva rásť ako človek a osobnosť. A s tým stráca kvalitu a chuť života.

A to nielen v bežnom ponímaní života, ale aj v nadprirodzenej oblasti, ktorá sa často krát vyníma našim schopnostiam a možnostiam. Boh od začiatku sa postaral o svoj ľud, aby mal vždy učiteľov, ktorí by ho privádzali k pravde a kvalite života. Predovšetkým to boli proroci, ktorí boli od Boha poslaní k ľudu, aby im sprostredkovali Božiu vôľu a tak ich učili kráčať cestami, ktoré určila Božia múdrosť a prozreteľnosť. Boh si týchto prorokov povolal, aby k nim osobitne zjavoval svoju tvár a potom aby všetko hovorili zverenému ľudu. Tak to povedal aj Pán prorokovi Jeremiášovi: „Ustanovil som ťa za proroka národom. Prepáš si teda bedrá, vstaň a povedz im všetko, čo ti prikazujem! Nezlakni sa ich, aby som ti nenahnal strach pred nimi.“

Prorok musel totiž často krát čeliť vzbure ľudu, ktorí neprijímali napomenutia a následky ich zlého chovania. A napriek tomu bol povinný hovoriť vhod či nevhod. Všetko, čo mu Boh prikázal hovoriť. Keď napokon Boh poslal svojho Syna, toto vtelené Slovo, ľudia ho veľmi radi počúvali, veľmi radi pozorovali jeho zázraky. Ale keď im niečo vytykal, obzvlášť ich nedostatočnú vieru v Boha, alebo že sa niečím previnili, a že oni môžu za to, že sa medzi nimi nedejú také zázraky ako inde, bolo s Ním zle. Ľudia boli schopní ho zabiť. Z toho usudzujeme že ľudský duch je veľmi poznačený pýchou a sebaláskou, ktorá neznesie, aby ho niekto poučal. Je uzavretý do seba, takže nie je schopný túžiť po pravde ako takej, hľadať ju a v nej sa zdokonaľovať. Ľudský hriech v človeku zabráňuje človeku aby sa rozvíjal v pravde, v ktorej a na ktorú bol stvorený. Jeho lenivosť je taká veľká a jeho ješitnosť taká citlivá, že sa bude proti pravde búriť, neprijímať ju, nebude ochotný sa seba analyzovať, meniť svoj životný štýl, svoje credo. A preto sa čím ďalej uzatvára Bohu a žije svoj život, ďaleko vzdialený od pravdy a nádeje na večný život.

Avšak Boh posielala pri každej svätej omši svoje slovo, ktoré osvecuje stav človeka a ukazuje mu cestu pravého života. Prorok., ktorý dnes zastupuje Ježiša, musí tiež vhod či nevhod hovoriť slová, ktoré mu Boh hovorí v jeho srdci, keď sa pripravuje na kázeň. Aká škoda, keď uzatvárame pred samotným Bohom svoje srdce. Nepriznáme si svoje chyby, hriechy, nekajáme sa za ne, nemáme ochotu prijať ohlasovanú pravdu a podľa nej stvárniť svoj život. Lebo účelom ohlasovaného Božieho slova je predovšetkým obrátenie človeka. Cieľom Božieho slova, nie je len dozvedieť sa niečo zaujímavé, ale pripomínať si tie večné pravdy, ktoré nám Kristus zanechal a povzbudiť sa na základe ohlasovanej pravdy, obrátiť sa a napraviť svoje cesty. Aj my prichádzame sem, aby sme sa nechali poučiť v pravde a túžili sa zlepšovať sa a rásť vo svätosti. Za to sa tu aj modlíme pri modlitbách veriacich. Obetujeme neustále svoju slabú ale ochotnú vôľu na oltári spolu s Kristovou obetou, aby nás očistila a pomohla nám umrieť sebe samému a hriechu a žiť pre spravodlivosť, ktorú nám zjavil Ježiš Kristus vo svojom tele.

V dnešnom druhom čítaní nás sv. Pavol povzbudzuje tiež k rastu poznávania pravdy vďaka ohlasovanému proroctvu cirkvi, kým nedospejeme v zrelého muža poznania a viery. Ale pripomína nám aj vyššie dary milosti, a to je láska, ktorá je ovocím poznania pravdy, lebo: „**Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska.**“ Láska zostáva naveky a v nej sa máme tiež zdokonaľovať. Pripomína, že pravá láska je trpezlivá, nerozčuľuje sa, nezávidí, nevypína sa, nezmysľá zle, nie je sebecká, všetko vydrží. Takže žiť v poznávaní pravdy a následne v duchu lásky je adekvátne našej ľudskej dôstojnosti, ktorá je obdarená podľa obrazu Božieho rozumom a vôľou. Budme vďační za tieto vzácne dary jeho milosti, rozvíjajme tieto zverené talenty, aby sme ich odovzdali Bohu, keď príde na to čas, dokonale dozreté a sväté. Amen.